

NAMEN

GR125 : VIERVES-SUR-VIROIN – GROTTES DE NEPTUNE (20,1km)

Startlocatie : Rue de la Gendarmerie 25, 5670 Viroinval (aan relais Verlaine)

Coördinaten : N50° 08.668 E004° 64172

De startplaats is vanaf het station Couvin met bus 60/3 te bereiken; halte Vierves-sur-Viroin, Route de Matagne (beperkte dienstregeling)

De route is gemarkeerd met de rood-gele streepjes.

De GRP125 ofwel 'Tour tussen Samber en Maas' is een zeer mooie wandelroute van 268km; vandaag op deze snikhete zomerse dag stappen we het prachtige traject van Vierves-sur-Viroin tot aan de verkoelende grotten van Neptunes.

Om 6u 's morgens rijdt onze bus de parking af, van vermoeidheid is er geen sprake want het gonsde van de gesprekken in de bus. Iedereen was vol verwachting om de mooie streek rond Vierves-sur-Viroin te verkennen.

Toen wisten we nog niet dat het in de namiddag **35 graden** zou worden...Ze hadden het wel voorspeld en zoals zo dikwijls dachten we dat het wel zou meevallen.

Na een tussenstop zijn we rond 9:30uur aan ons vertrekpunt van de wandeling gekomen. Iedereen is vol goede moed en veel vrolijkheid vertrokken.

Na een kilometer op een licht stijgende weg door weiden en bomen, werden we al op een 'verbluffend' panorama getraakteerd: Vierves-sur-Viroin lag aan onze voeten! Een monument ter nagedachtenis aan de gesneuvelden van WO I stond daar zomaar tussen het groen ,geflankeerd door de kanonnen van Vierves . Op de lopen van de kanonnen was onze vaderlandsleuze gegraveerd: "Pour la Gloire et la Patrie"! In het Frans natuurlijk want we zijn in de provincie Namen!

Een steile afdaling leidt ons naar het kasteeldorpje ' Vierves-sur-Viroin met zijn 'kerk van St-Rufin en Valère' , zijn indrukwekkende linde op het kerkplein en natuurlijk zijn oude kasteel en oude huizen. Zeker de moeite waard om te bezoeken.

Verder trokken we via trappen en karrensporen naar de oevers van de Viroin om dan weer stijgende paadjes te bewandelen en dan in onze eerste stop te eindigen waar de bus met frisse pintjes en frisdrank ons stond op te wachten. We waren hier vlakbij het dorpje ' Olloy-sur-Viroin ' dat van Keltische oorsprong zou zijn. De kilometerteller staat op 4,9km!!

Na deze verkwikkende rust trokken we ons weer op gang , de zon trotserend! Gelukkig bereikten we heel vlug de schaduwrijke plekken van de bomen .We keuvelden er lustig op los, ook tijdens de steile hellingen en de felle afdalingen: zo lastig was het dus niet qua parcours maar de warmte begon te wegen ...!! de volgende stop diende zich aan na 9,8 km , lekker onder de bomen.

Na deze leuke stop was iedereen nog enthousiast en hup...we waren weer vertrokken voor 2,7km! Het zou het mooiste stuk van de dag worden in het natuurgebied ' La roche trouée' genoemd naar een groot gapend gat in de rotsformaties. Even verder botsten we op ' Le Fondry des Chiens'. Een geologisch verschijnsel dat werkelijk uniek is in België. Het is een zinkgat ,een grote ravijnachtige put met grillige uitstekende rotspartijen gevormd door weggespoeld kalkgesteente .In het verleden werd hier ijzer gewonnen op ambachtelijke wijze vandaar 'Le Fondry of ijzergieterij'. Het tweede deel "Les Chiens" vertelt ons hoe de mensen vroeger hun dode honden in de diepte katapulteerden. Zo waren ze er van af...Brrr!!!

Even verder wandelden we onder de schaduwrijke bomen en de brug over 'L'eau Noire' bracht ons naar onze picknickplaats in een hoekcafeetje in Nismes met een schitterend uitzicht op het water. We zochten wel de schaduw op want het werd heet... onze knapzak was wel heel vlug leeg, rapper dan onze drankjes die zo traag werden geschonken!! We hadden dorst!

Via een trappenpad verlaten we het oude centrum van Nismes, we passeren de oude kerkruiene en duiken het volgende natuurgebied in. Vooraleer we opnieuw het valleitje van de "l'eau noire" bereiken, stapten we door het arboretum van Mousty, aangeplant met als doel de soorten te bepalen die het meest geschikt zijn om de kalkgronden te bebossen. Eens we in de vallei zijn volgen we een bijzonder aangenaam wandelpad tot aan de brug van Pétigny. Hier kregen we wat asfalt onder de voeten geschoven maar al gauw duikten we een grillige bosweg in die ons recht naar de "Grotten van Neptunus" stuurde.

Langs het riviertje stapten we onze laatste honderden meters, reeds van ver merkten we de parasols op van de bar en dat gaf ons vleugels. Onze bende zakte in de tuinstoelen en genoot oprecht van het weldadige vocht. Dit was een wandeling van het allerhoogste niveau, het vervolg zal niet lang op zich laten wachten.